IV. korcsoport (7-8. osztály):

1. Ígéret Sámson születéséről	Bírák 13,1-24
2. Sámuel születése	1 Sámuel 1,1-28
3. Dániel Babilonban	Dániel 2,1-35
4. Jairus leánya	Márk 5,21-24, 35-43
5. Péter megszabadul a börtönből	Apostolok Cselekedetei 12, 6-19
6. Zsoltárok 127,1-5	

1. Ígéret Sámson születéséről Bírák 13,1-24

1 Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr. Ezért az Úr a filiszteusok kezébe
adta őket negyven esztendőre. 2 Volt egy Dán nemzetségéből való ember Corából, akinek
a neve Mánóah volt. A felesége meddő volt, nem szült. 3 Megjelent egyszer az Úr angyala
az asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz
esni, és fiút szülsz. 4 Mostantól fogva vigyázz, bort vagy más részegítő italt ne igyál, és
semmiféle tisztátalant ne egyél. 5 Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne érje annak
borotva a fejét, mert Istennek szentelt názír lesz az a gyermek már anyja méhében. Ő
kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából. 6 Az asszony odament, és
ezt mondta a férjének: Isten embere jött el hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten
angyalának az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig
nem mondta meg nekem a nevét. 7 Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz.
Mostantól fogva ne igyál bort vagy egyéb részegítő italt, és ne egyél semmiféle
tisztátalant, mert Istennek szentelt názír lesz ez a gyermek az anyaméhtől fogva halála
napjáig! 8 Akkor Mánóah így imádkozott az Úrhoz: Kérlek, Uram! Istennek az az embere,
akit küldtél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit
cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik. 9 Isten meghallgatta Mánóah kérését,
és az Isten angyala megint eljött az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt. A férje, Mánóah
azonban nem volt vele. 10 Akkor az asszony gyorsan elfutott, hogy szóljon a férjének. Ezt
mondta neki: Megjelent nekem az a férfi, aki a minap nálam járt. 11 Mánóah fölkelt, és
követte feleségét. Amikor odaért ahhoz a férfihoz, megkérdezte tőle: Te vagy az a férfi,
aki ezzel az asszonnyal beszélt? Ő azt felelte: Én vagyok. 12 Mánóah ezt kérdezte: Ha
majd beteljesedik az ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és hogyan bánjunk majd
vele? 13 Az Úr angyala ezt mondta Mánóahnak: Tartózkodjon az asszony mindattól, amit
megmondtam: 14 semmit se egyék, ami szőlőtőkéről való, bort és más részegítő italt ne
igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék. Tartsa meg a feleséged mindazt, amit
parancsoltam neki! 15 Akkor Mánóah ezt mondta az Úr angyalának: Szeretnénk, ha itt
maradnál, és készíthetnénk neked egy kecskegidát. 16 De az Úr angyala ezt felelte
Mánóahnak: Hiába marasztalnál, nem ennék az ételedből. Ha pedig égőáldozatot akarsz
készíteni, az Úrnak áldozd azt! Mert nem tudta Mánóah, hogy az Úr angyala az. 17
Mánóah azt mondta az Úr angyalának: Mi a te neved? Mert ha beteljesedik az ígéreted,
tisztelni akarunk téged. 18 Az Úr angyala ezt felelte neki: Miért kérdezed a nevem?
Titokzatos név az! 19 Azután fogta Mánóah a kecskegidát meg az ételáldozatot, és
feláldozta a kősziklán az Úrnak. Ő pedig csodát tett Mánóah és felesége szeme láttára.
20 Az történt ugyanis, hogy a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az Úr angyala pedig
felszállt az oltár lángjában. Ennek láttán Mánóah és felesége arccal a földre borult. 21 Az
Úr angyala nem jelent meg többé Mánóahnak és feleségének. Ekkor tudta meg Mánóah,

hogy az Úr angyala volt az. 22Akkor Mánóah ezt mondta a feleségének: Meg fogunk
halni, mert Istent láttuk! 23De a felesége azt mondta neki: Ha az Úrnak úgy tetszett volna,
hogy megöljön bennünket, nem fogadott volna el a kezünkből égőáldozatot és
ételáldozatot, nem láthattuk volna mindezt, és nem hallhattunk volna most
ilyeneket.24Azután az asszony fiút szült, és Sámsonnak nevezte el. A gyermek
felnövekedett, és megáldotta őt az Úr.

2. Sámuel születése — 1 Sámuel 1,1-28

1Volt egy ember Rámátajim-Cófímból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a
neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. 2Két
felesége volt; az egyiknek Anna, a másiknak Peninná volt a neve. Peninnának voltak
gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. 3Ez az ember évenként fölment
városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek Urának. Ott pedig Éli két
fia, Hofní és Fineás voltak az Úr papjai. 4Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni
szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és
lányának. 5Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az Úr
bezárta a méhét. 6Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az Úr
bezárta a méhét. 7Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az Úr házába, ezzel
bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. 8Akkor ezt mondta neki a férje,
Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek
én többet neked tíz fiúnál?9Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap
meg ott ült egy széken az Úr templomának az ajtófélfájánál. 10Az asszony lelke mélyéig
elkeseredve könyörgött az Úrhoz, és keservesen sírt. 11Azután ezt a fogadalmat tette:
Seregek Ura! Ha részvéttel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám,
és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz
szolgálóleányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a fejét!
12Mivel hosszasan imádkozott az Úr színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. 13Anna
ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért
azt gondolta, hogy részeg, 14és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen?
Józanodj ki végre! 15Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony
vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az Úr előtt.
16Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és
szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. 17Éli erre így válaszolt: Menj el
békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! 18Ő pedig ezt
mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára,
evett, és nem volt többé szomorú az arca.19Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az Úr
előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével,
Annával hált, az Úrnak gondja volt rá. 20Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült.
Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az Úrtól kértem őt.21És mikor fölment az az
ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az Úrnak az évenkénti áldozatot, és
teljesítse fogadalmát, 22Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az
elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az Úr előtt, és végleg ott
maradjon. 23A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon,
amíg elválasztod. Csak az Úr tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és
szoptatta a fiát, míg el nem választotta.24Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele

együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az Úr házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. 25Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. 26Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az Úrhoz. 27Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. 28Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az Úrnak. Legyen egész életére az Úrnak ajánlva! És ott imádták az Urat.

3. Dániel Babilonban — Dániel 2,1-35

1Nebukadneccar uralkodásának tizenkettedik évében álmot látott Nebukadneccar, nyugtalan lett a lelke, és nem tudott tovább aludni. 2Ekkor elrendelte a király, hogy hívják össze a mágusokat, az igézőket, a varázslókat és a csillagjósokat, hogy mondják meg, mit álmodott a király. Azok eljöttek, és a király elé álltak. 3A király így szólt hozzájuk: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem, amíg meg nem tudom, hogy mit jelent az álom. 4A csillagjósok így szóltak arámul a királyhoz: Király, örökké élj! Mondd el az álmot szolgáidnak, és mi megadjuk a magyarázatát. 5A király így válaszolt a csillagjósoknak: Ez az elhatározásom: Ha nem adjátok tudtomra az álmot és a magyarázatát, akkor darabokra vágnak benneteket, házaitokat pedig szemétdombbá teszik. 6De ha az álmot és a magyarázatát is meg tudjátok mondani, akkor ajándékokat, birtokokat és nagy méltóságot kaptok tőlem. Mondjátok hát el az álmot és a magyarázatát! 7Azok másodszor is így válaszoltak: Mondja el a király az álmot az ő szolgáinak, mi pedig majd megadjuk a magyarázatot! 8A király erre így felelt: Most már bizonyosan tudom, hogy ti csak időt akartok nyerni, mert látjátok, hogy mi az elhatározásom. 9Ha az álmot nem adjátok tudtomra, csak egyféleképpen ítélhetlek meg titeket: megegyeztetek, hogy hazug és haszontalan dolgokat beszéltek előttem, amíg a körülmények meg nem változnak. Ezért mondjátok el az álmot, és abból tudni fogom, hogy helyes magyarázatot adtok-e nekem. 10A csillagjósok így válaszoltak a királynak: Nincs olyan halandó a földön, aki a király kívánságának meg tudna felelni; de nincs is olyan nagy és hatalmas király sem, aki ilyen dolgot kérdezett volna mágusaitól, varázslóitól vagy csillagjósaitól. 11Mert az, amit a király kérdez, igen nehéz. Nincs is más, aki azt el tudná mondani a királynak, csak az istenek, akik nem laknak együtt a testben élőkkel.12A király erre nagyon megharagudott, és elrendelte, hogy végezzék ki az összes babiloni bölcset. 13Amikor kiadták a parancsot, hogy öljék meg a bölcseket, Dánielt és társait is keresni kezdték, hogy őket is megöljék. 14Ekkor Dániel okos és értelmes szavakkal fordult Arjókhoz, a király testőrparancsnokához, aki már elindult, hogy megölesse a babiloni bölcseket. 15Így szólt Arjókhoz, a király megbízottjához: Miért adott ki ilyen kegyetlen parancsot a király? Akkor Arjók tudtára adta a dolgot Dánielnek. 16Dániel erre bement a királyhoz, és azt kérte tőle, hogy adjon neki időt, ő majd megadja a magyarázatot a királynak.17Ezután Dániel hazament, és tudtára adta a dolgot társainak, Hananjának, Mísáélnak és Azarjának, 18majd irgalomért könyörögtek a menny Istenéhez, hogy e titok miatt ne vesszenek el Dániel és társai a babiloni bölcsekkel együtt. 19Ekkor egy éjszakai látomásban feltárult a titok Dániel előtt, Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét. 20Ezt mondta Dániel: Legyen áldott Isten neve örökkön-örökké; övé a bölcsesség és a hatalom! 21Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcseknek

és tudományt a nagy tudósoknak. 22Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság. 23Magasztallak és dicsőítelek téged, atyáim Istene, mert bölcsességet és erőt adtál nekem, és most tudtul adtad, amit kértünk tőled, tudtul adtad nekünk a király dolgát.24Dániel ezután elment Arjókhoz, akinek a király azt parancsolta, hogy pusztítsa el a babiloni bölcseket. Odament, és ezt mondta neki: Ne pusztítsd el a babiloni bölcseket! Vezess engem a király elé, és én megmagyarázom a királynak az álmát!25Akkor Arjók sietve bevitte Dánielt a király elé, és jelentette: Találtam egy férfit a Júdából hozott foglyok közül, aki meg tudja magyarázni a királynak az álmát. 26A király erre így szólt Dánielhez, akinek Baltazár lett a neve: Képes vagy arra, hogy megmondd, milyen álmot láttam, és mi annak a magyarázata? 27Dániel így válaszolt a királynak: A titkot, amelyre a király választ keres, bölcsek, varázslók, mágusok és csillagászok nem tudják megfejteni a királynak. 28De van Isten a mennyben, aki feltárja a titkokat. Ő azt tudatta Nebukadneccar királlyal, hogy mi fog történni az utolsó napokban. A te álmod és az a látomás, amelyet fekvőhelyeden láttál, ez volt: 29Te, ó, király, azon töprengtél fekvőhelyeden, hogy mi fog történni ezután. A titkok Kijelentője pedig tudatta veled, hogy mi fog történni. 30Előttem pedig ez a titok nem azért tárult föl, mintha bennem nagyobb bölcsesség volna, mint bármely élő emberben, hanem azért, hogy a magyarázat a királynak tudomására jusson, és megtudd, amin magadban töprengsz. 31Neked, ó, király, látomásod volt: egy nagy szobrot láttál. A szobor hatalmas és roppant fényes volt. Előtted állt, és rettenetes volt ránézni is. 32Ennek a szobornak a feje színaranyból volt, a melle és a karjai ezüstből, a hasa és az oldala rézből, 33a lábszárai vasból, lábai pedig részben vasból, részben cserépből voltak. 34Miközben nézted, lezuhant egy kő anélkül, hogy valaki hozzányúlt volna, ledöntötte a szobrot vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzta az egészet. 35Összetört a vas, a cserép, a réz, az ezüst és az arany, és olyan lett az egész, mint nyári szérűn a pelyva, amelyet elvisz a szél, és nyomát sem lehet találni. Az a kő pedig, amely ledöntötte a szobrot, nagy heggyé változott, és elfoglalta az egész földet.

4. Jairus leánya — Márk 5,21-24, 35-43

21Amikor Jézus ismét átkelt hajón a túlsó partra, nagy sokaság sereglett köré, ő pedig a tenger partján maradt. 22Akkor jött egy zsinagógai elöljáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, 23és esedezve kérte: A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon. 24Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság követte őt, és tolongott körülötte.

Még beszélt Jézus, amikor emberek érkeztek a zsinagógai elöljáró házától, és ezt mondták: Leányod meghalt. Miért fárasztod még a Mestert? 36Jézus is meghallotta, amit mondtak, és így szólt a zsinagógai elöljáróhoz: Ne félj, csak higgy! 37És senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének. 38Amikor megérkeztek a zsinagógai elöljáró házához, látva a zűrzavart, a hangosan sírókat és jajgatókat, 39bement, és így szólt hozzájuk: Miért csináltok ilyen zűrzavart, és miért sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik. 40Erre kinevették; de ő mindenkit kiküldve maga mellé vette a gyermek apját, anyját és a vele lévőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt. 41Majd megfogva a gyermek kezét, ezt mondta neki: Talitha kúmi!, ami azt jelenti: Leányka, neked mondom, kelj fel! 42A leányka pedig

azonnal felkelt és járt, mert tizenkét éves volt már. Azok pedig azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól. 43Jézus azonban szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; azután szólt, hogy adjanak enni a leánykának.

5. Péter megszabadul a börtönből Apostolok Cselekedetei 12, 6-19

6Amikor Heródes elő akarta vezettetni, azon az éjszakán Péter – két bilinccsel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrök őrizték a börtönt. 7És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: Kelj fel gyorsan! És lehulltak a bilincsek Péter kezéről. 8Ezt mondta neki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat! Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: Vedd fel a felsőruhádat, és kövess engem! 9Péter kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. 10Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Amikor kimentek rajta, végighaladtak egy utcán, azután hirtelen eltűnt mellőle az angyal. 11Ekkor Péter magához tért, és így szólt: Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből és mindabból, amit a zsidó nép várt.12Amikor ezt felismerte, elment Mária házához, aki a Márknak is nevezett János anyja volt. Itt sokan voltak együtt és imádkoztak. 13Amikor megzörgette az ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja, ki az. 14Megismerve Péter hangját, örömében nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. 15De azok azt mondták: Elment az eszed! Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: Az ő angyala az! 16Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak. 17Akkor intett nekik a kezével, hogy hallgassanak, és elbeszélte nekik, hogyan vezette ki az Úr a börtönből, majd így szólt: Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek! Azután kiment, és más helyre távozott.18Amikor megvirradt, nagy riadalom támadt a katonák között, hogy vajon mi történt Péterrel. 19Heródes pedig kerestette őt, és amikor nem találta, kivallatta az őrséget, és megparancsolta, hogy végezzék ki őket. Azután lement Júdeából Cézáreába, és ott tartózkodott.

6. Zsoltárok 127,1-5

1Zarándokének. Salamoné. Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába óvják azt az őrök. 2Hiába keltek korán, és feküsztök későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget. 3Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. 4Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. 5Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban.